

ĐỔI TÊN CHO NGƯỜI

Vận nước đã đi vào hồi kết thúc, bao gia đình phải chịu cảnh bi thương. Anh em chia cách, con lìa cha mẹ, vợ chồng phân ly. Lóp lóp người quân dân cán chính từ binh nhì đến những vị sĩ quan cao cấp chấp nhận buông súng trong uất ức, để chuẩn bị cho một cuộc đổi đời, lên đường đi "tù cải tạo".

Luân một chàng trai, trải qua bảy năm binh đao, đã làm bao cô gái hậu phương điêu đứng một thời, vì hào hoa phong nhã, đẹp trai. Nên các cô trung học lúc đó ngấp nghé để ý, trong đó có Hương phải lòng anh chàng Luân, rồi thời gian rất ngắn sau đó hai gia đình tổ chức đám cưới vội vã, làm bạn bè Hương và Luân xì xầm bàn tán.

Năm đó, tiếng pháo trừ tịch chuẩn bị đón giao thừa đã thay thế hàng loạt tiếng súng nổ vang, lớn nhỏ đủ cỡ mở cuộc tấn công từ nông thôn đến thị thành. Lúc này trong hoang mang cùng cực của những người dân vô tội, tiếng la hét khóc lóc, tiếng chân chạy tìm nơi trú ẩn, liều mạng thoát thân.

Sau những ngày khói lửa mịt mù, chết chóc tang thương gieo rắc khắp nơi là chuỗi dài khổ đau của những nạn nhân còn lại, không còn gì bên cạnh kể cả người thân yêu nhất, họ mất tất cả, mất hết, mất luôn cái Tết thiêng liêng của dân tộc.

Sau bảy năm đến ngày mất nước, Luân và Hương đã sinh được hai thằng cu bụ bẫm khôn ngoan. Cô gái trung học năm nào bây giờ phải lăn lộn ra đời để buôn gánh bán bưng kiếm tiền mua gạo nuôi con lo chồng.

Mỗi chuyến thăm nuôi đường xa lầy lội, tay xách nách mang, gồng gánh theo đoàn người đi thăm Luân không thiếu một kỳ, mà nhà tù cho phép lúc đó.

Bốn năm sau, cơ hội đến với Luân vì đã được "học tập tốt, lao động tốt" nên ban quản giáo cho Luân ra đội trật tự, "tù coi tù", và được tự do đi lại.

Cuộc sống nơi phố thị cũng có phần thay đổi, Hương ở nhà mở tiệm uốn tóc thẩm mỹ, có đồng ra đồng vào nên dư giả so với người dân còn đang khoai ngô cháo loãng. Hương hết lòng thương yêu chồng, dành hết những gì ngon nhất để thăm nuôi chồng trong khi hai đứa con kháu khỉnh phải nhịn thèm.

Hương ngược xuôi tìm mối để chuẩn bị cho một cuộc đổi đời bằng nước mắt và có thể hy sinh cho bản thân Hương. Cuối cùng, ngày đẹp trời đã đến Hương lo lót cho Luân về thăm nhà với lý do gia đình. Ôi, sướng chết đi được sau bao năm cảm treo để heo nhịn đói. Như vồ trúng con mồi béo Luân cào cào, hùng hục nhập cuộc ngay từ đầu hôm cài cửa ngục đến tiếng keng báo thức ở trại tù. Một đêm để anh nhớ, nhớ ngày mai biết có còn được như thế này không? "Một đêm thiết tha rồi mai xa cách", bài hát này đêm nay Hương chọn để hát tặng cho chồng, nếu anh đi lọt thì nặng lòng nhớ em, nếu bị bắt thì con đường cũ mấy năm qua em sẽ đi lại, chắc cũng không có gì khó khăn, trắc trở.

Vuốt ve trên thân thể tràn đầy gọi cảm của vợ, tuy đã hai con nhưng vẫn hấp dẫn vô cùng. Sau hai hiệp quần thảo Luân ngã vật nằm vất tay lên trán rồi nói:

- Em ơi! anh lo sợ xa em và con lắm, em đẹp, đẹp lắm. Lời Luân như nghẹn ngào.

Luân xoay lại ôm chặt Hương hơn, nhẹ nhàng vuốt mảnh lưng trắng ngần. Luân áp mặt ghé lên ngực Hương, thấy lòng còn nuôi tiếc.

- Anh không muốn xa em, Luân nói.

Hương thấy vậy trả lời:

- Không. Anh phải đi! Mọi việc em đã lo chu đáo, anh yên tâm mà ra đi. Nhớ khi nào tới nơi điện về cho mẹ con em. Em luôn luôn hy vọng một ngày chúng ta sẽ sum họp và ngập tràn hạnh phúc.

Luân vòng cánh tay xiết chặt Hương hơn nói:

- Hương! Đòi anh nếu vắng em từ đây, chắc anh chết.

Hương nghe chồng nói vội gỡ những ngón tay ra mà nhìn Luân:

- Em biết, em biết anh rất chung thủy thương vợ, nhưng tiếc lúc này không có cái Lãng, Miếu nào để mà làm chứng. Thôi đi khéo nịnh, hồi xưa cũng vì cái miệng dẻo này mà dụ người ta ra Hòn Chùa uống nước dừa, đi chùa Khánh Sơn hái thị. Tim toàn những chỗ vắng người cho nên bị đề mà ra nông nổi báo cha mẹ hai bên gấp rút lo, chớ không thì bề mặt với bà con lối xóm, mấy đứa bạn chung lớp cùng trường.

Luân nghe vợ phán một lèo rồi lấy tay che miệng vợ:

- Thôi, thôi đi đừng kể nữa, em là nhất đòi anh.

Nói xong, Hương ngồi dậy xỏ đôi dép bước tới cuối chân giường với tay nhặt quần áo mà đầu hôm Luân vội vã vớt ở đó. Vừa đi Hương vừa nói:

- Chưa có ai sướng bằng anh, lúc còn trai lựa lính văn phòng không chết chóc lại được ôm ấp vợ con, lúc ở tù thăm nuôi đầy đủ, muốn về nhà vợ lo. Bây giờ người ta đi vượt biên chạy vàng chạy bạc không ra. Đẳng này em kiếm một chân cho anh là làm thông dịch vì anh giỏi tiếng Anh, tiếng Mỹ khi gặp tàu ngoại quốc nói cho người ta hiểu mà vớt.

Thực sự Hương rất khôn ngoan, vì có bạn bè là dân đánh cá ven biển nên quen biết rộng rãi, hơn nữa Hương có tiệm uốn tóc thường xuyên làm tóc cho những cô dâu chuẩn bị lấy chồng nên nhiều người biết đến. Thế là Luân được đi “chùa”, chẳng tốn đồng xu cắt bạc, nhưng Luân nào biết cái khôn khéo của vợ, cứ nghĩ vợ mình ăn nên làm ra.

Đêm nay, mọi việc đầu xuôi đuôi lọt. Chiếc ghe không lớn lắm chở độ bốn mươi mấy người ì ạch lướt sóng ra khơi. Rạng sáng khi mặt trời vừa ló dạng mọi người mới thấy mặt nhau, ai nấy trên ghe đều vui hẳn trên từng gương mặt. Qua ngày thứ hai biết chắc ghe đã ra tới hải phận quốc tế, nhưng trong nhóm chủ ghe có vẻ nghi ngờ vì không biết Luân, nên một vài người có vẻ dè dặt.

Kinh nghiệm từng trải Luân đã im lặng chịu đựng. Quả thật, qua bốn ngày đêm trên mênh mông biển nước, như chiếc lá giữa dòng chưa biết tấp về đâu? Từ đặng xa có một chấm đen mọi người mừng rỡ hồi hộp, chờ đợi. Một chiếc tàu buôn đang hướng về chiếc ghe vì họ đã nhìn thấy từ xa. Chiếc tàu to vô cùng chạy một vòng tròn rồi dừng hẳn, có lẽ họ đang quan sát để vớt. Lúc đó phong trào vượt biển lên cao độ "Cái cột đèn có chân cũng muốn ra đi". Luân thấy lúc này đã đến, liền đi vội lên phía mũi ghe bắt hai tay làm loa gào lớn: "We are Vietnamese, we escaped for four days, please help, please help us, please!"

Mấy chục cặp mắt nghe vậy đổ dồn vào anh chàng nhỏ con đen đúa đầy ngạc nhiên, còn tỏ ra thán phục vô cùng. Cái anh chàng mà mấy ngày nay nằm biệt dưới hầm tát nước ghe, dầu mỡ lem luốt. Khoảng hai mươi phút sau họ hạ chiếc canoe chạy tới cặp sát vào thành ghe. Năm người thủy thủ to cao tiếp xúc với Luân một lát rồi chờ Luân về lại tàu của họ.

Hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua, bây giờ những người còn lại trên ghe bắt đầu xì xầm bàn tán, nghi kỵ, thậm chí đổ thừa cho nhau những ngày qua trên ghe có ai làm gì phật lòng Luân hay không? Họ như cố ôn lại bộ não lưu vong bốn ngày lênh đênh, nhưng chẳng ai nhớ điều gì. Họ lo sợ bởi vì sao có một mình Luân được vớt mà tất cả họ không nói một lời.

Lát sau cũng chiếc canoe ấy quay lại, anh chàng to lớn râu ria trông dữ tợn ném sợi dây và ra hiệu cho mấy người gần đó cột vào mũi ghe. Chờ cột xong họ kéo chiếc ghe tiến về tàu một cách nhẹ nhàng.

Ba ngày sau họ chở mọi người về cảng Manila, Phi Luật Tân. Lúc này những người thấy Luân xông xáo, hoạt bát đi với nhân viên Cao Ủy, nên ai gặp cũng gật đầu chào. Sau đó Luân hay đi chung với cô người Phi làm việc cho Cao Ủy Tị Nạn có tên là Emily mà tất cả mọi người đặt cho cô là "**ôi mê ly**". Vì cô ấy xinh đẹp lắm.

Tuần lễ sau khi số người đủ chuyến, Cao Ủy đưa tất cả về đảo Palawan trên chiếc tàu thuê bao của ICM. Trên tàu mọi người còn thấy có "**ôi mê ly**" đi theo họ nghĩ chắc cô ta hay đưa người thường xuyên nên không muốn biết. Nhưng chỉ có điều là lúc nào cũng gần gũi với Luân, một vài người nhỏ to:

- Hồi trước ông làm lớn lắm.

- Không phải đâu chắc ông đi du học bên Mỹ, nên ông nói nghe bắt mà thèm.

Luân nghe họ xì xầm nhưng cố tình làm ngơ, miệng lúc nào cũng tùm tùm cười có vẻ đặc chí. Và trước nét đẹp đó Luân cố tránh xa mọi người, nhiều lúc cần sự giúp đỡ ở trên tàu họ đành xài động từ "To quơ".

Hai mươi bốn tiếng đồng hồ xuyên bao nhiêu là đảo, cuối cùng chiếc tàu đến cảng Palawan. Những chiếc xe chờ sẵn chở họ về trại có tên PFAC. Đoàn người được đưa vô Barrak chờ ban xã hội phân chia về từng khu.

- Má ơi!, Má ơi, có điện tín của Ba, điện tín của Ba. Nỗi vui mừng của thằng con lớn mới lên mười, nhưng biết phân biệt được thư từ và thư ngoại quốc. Hương bình tĩnh đứng dậy với tay cột lại mái tóc nàng vừa gội lúc nãy.

- Im, im đi con, nhỏ nhỏ thôi. Hàng xóm mà biết được là công an tóm đầu mẹ con mình đó. Cả ba tuần lễ nay công an phường mời má liên tục con có biết không con?

Thằng nhỏ lên năm cũng hớn hờ vui lây cùng thằng anh, cứ quay quay bên chân Hương. Cảnh đùm bọc của mẹ con Hương lúc này thật là tội nghiệp, mặc dù chồng đã đến được bến bờ tự do, không còn cảnh thăm nuôi như thuở nào.

Hai ngày sau Hương nhận tiếp lá thư của Luân. Trong thư Luân tả cảnh đi thật khổ cực và những ngày đầu giữa phố xá Manila. Thư viết ôi sao mà thê lương ảm đạm, nào là nhớ vợ thương con, biết bao giờ gặp lại, v.v và v.v.

Gấp lá thư, lòng Hương như thất lại, hai dòng lệ đã thấm mặn bờ môi tự lúc nào. Không ai hiểu Luân bằng Hương lúc này. Hương ngồi dựa vào thành ghế ngược mặt nhìn lên trần nhà. Xung quanh toàn là những hình ảnh của tài tử giai nhân dán lung tung dành cho khách chọn kiểu tóc để yêu cầu Hương cắt theo ý họ. Chuyện nọ xọ qua chuyện kia, bỗng nhiên Hương nhớ về mười hai năm trước ở Hòn Chùa, Mỹ Á. Buổi trưa hôm ấy để thấy bây giờ có khác gì trong lá thư Hương mới vừa đọc xong mấy phút. Hương cảm thấy hụt hẫng rồi nghĩ đến Luân giờ này bên ấy làm gì, biết anh còn giữ được lời hứa mới đêm nào trước khi ra đi.

Cuộc sống tạm cư ở đảo coi vậy chứ nhàn hạ qua thật mau. Mới đó đã ba tháng xếp hàng lãnh lương thực, lấy nước thuộc lâu lâu.

- Anh Luân, em đã nhớ ngày tháng năm sinh và họ tên kỹ rồi, Emily nói.

- Đúng là người anh chọn không sai, Luân trả lời.

- Vậy thì tuần sau phái đoàn INS có tới phỏng vấn thì mình đi Mỹ là cái chắc, phải không anh? Emily có vẻ tự tin vô cùng.

- Hương!, Luân gọi. Emily giật mình quay lại.

- Em thấy chưa? Anh gọi tên Hương để em biết là em, mà sao cứ ngỡ người vậy, bây giờ em là Hương - OK, Luân tiếp.

- Ok. Thôi mình đi ngủ sớm, mai còn lo ít giấy tờ sao cho hợp lệ vợ chồng.

Emily là cô gái có dòng máu mẹ Việt cha Phi, nên cô ấy nói được tiếng mẹ đẻ không có gì trở ngại. Từ lúc gặp Luân ở Manila trong văn phòng Cao Ủy, Emily đã để ý anh chàng lạnh lẽ, tháo vát. Hơn nữa cô còn để ý Luân giỏi Anh ngữ. Thế là một mưu toan trong đầu cô nảy ra, bằng mọi cách chiếm đoạt Luân về mình. Đây là cơ hội mà Emily đã chọn vì từ hồi nào tới giờ chưa thấy được người đồng ý với mình. Trẻ, đẹp đó là hai yếu tố mà có lẽ bất cứ đấng anh hùng mày râu nào cũng ngã gục, do đó Emily xin vào làm việc cho cơ quan Cao Ủy Tị Nạn,

với lợi thế cô biết nói tiếng Việt. Từ ấy Emily có cái tên rất Việt Nam mà ít ai biết, nên thơ và ngọt ngào đó là Hương.

Sau tám năm tần tảo nuôi con ở quê nhà, Hương cũng biết ít nhiều về Luân đã có vợ khác. Nhưng hoàn toàn nàng không biết gì người đàn bà đã mang tên mình hợp thức trên giấy tờ.

Một hôm Hương đi chợ sắm sửa chuẩn bị ăn Tết, hai tay xách nặng đi lại gần chiếc xích lô đậu ở đầu lối.

Hương gọi:

- Xích lô!

- Dạ, cô muốn về đâu?

Ông xích lô nhỏ người có nước da ngăm đen không còn chỗ trắng nhanh nhẹn nâng hai giỏ đồ đặt lên cái gác chân trông rất khổ sở.

- Ui da, trời ơi là trời, chết tui rồi trời ơi!

Vô tình cái yên sau nhổng lên bất ngờ quẹo qua một bên hất mạnh vào lưng, làm Hương té xấp la oai oái.

- Đui hả? Làm nghề này lâu chưa mà vô ý vô tứ vậy cha nội, Hương ngồi mà gào,

- Xin lỗi, xin lỗi cô, Ông nói:

Xong ông tới vịn khủy tay cho Hương đứng dậy.

- Đồ quý sự! Hương càu nhàu. Làm ăn không nên hồn mà bày đặt đạp xích lô.

Hình như nhận ra nhau ngờ ngợ. Hương chừng lại nhìn chăm chăm ông xích lô rồi hỏi:

- Tôi thấy ông hơi quen quen, và Hương kêu lên:

- Trời ơi anh Thọ, có phải anh là anh Thọ không?

- Đúng! Chính anh đây Hương.

Cả hai tự nhiên quên đi chuyện mắng chửi cho người làm phu và quên đi cái đầu trời giáng vào cái lưng.

- Trưa rồi, thôi chờ em về nhà, lên xe mình nói chuyện sau, Hương nói.

- Không nói nhà ở đâu biết chỗ nào mà chạy, Thọ lên tiếng.

Thì cứ chạy đi em chi. Ui da đau lưng quá nè! Hương như muốn nhắc cho Thọ nghe.

- Anh Thọ về lâu chưa? Sao em không hay biết gì hết vậy, Hương hỏi.

- Hai ngày nữa đúng hai tháng.

- Còn Luân bây giờ ở đâu?, Thọ hỏi.

- Thôi đừng nhắc người đó nữa, anh Thọ ạ! em, em hình như quên mất cái con người khốn nạn đó rồi, Hương nói trong ngẹn ngào.

- À, em cũng quên hỏi anh lâu nay Như ra sao?, Hương hỏi.

- Chả khác gì em, anh cũng đang tan nát cõi lòng, Thọ trả lời.

- Anh Thọ ăn gì chưa? Thôi về nhà em, em nấu cái gì ăn luôn thể, Hương nói.

Thọ im lặng co chân, khom lưng đạp chằng buồm trả lời. Vì lúc này xe đã gần con dốc giữa phố. Mà Hương cứ hỏi liên tù tì làm chẳng biết đâu trả lời. Bình thường giờ này Thọ cũng kiếm được đĩa cơm bụi và ly cà phê đá vững bụng. Nhưng hôm nay đói meo, ba ngày Tết chợ búa đông nghẹt người cũng không quen lối giành giật khách. Vì từ hồi nào tới giờ có lớn tiếng với ai đâu. Duy nhất có một lần Thọ chỉ mặt vật tên tay chánh án, kết án chàng hai mươi năm tù ở vì tội "Phản động"(!).

Chiếc xích lô đỗ xích trước nhà Hương, mồ hôi ướt cả lưng áo Thọ. Phụ với Thọ, Hương xách giỏ thức ăn vô nhà và nói:

- Ngồi nghỉ chút xíu cho khỏe đi anh.

Rồi nhanh nhẩu chạy qua nhà hàng xóm mua cục nước đá về pha cho Thọ ly nước chanh.

Cầm ly nước trên tay Thọ nhìn Hương mà không nói lời nào.

Hương nói:

- Uống đi anh, cho đỡ khát, sẵn em làm cơm ở lại ăn với em cho vui. Lâu lắm, mười mấy năm rồi từ ngày anh và Như cưới nhau, tụi mình đâu còn đi chơi chung, coi xinê hay đi ăn chè, bánh xèo gì nữa phải không anh Thọ.

- Nhà có ai không? Ra lấy thư, thư Mỹ, bỗng nhiên trước cửa có tiếng gọi lớn.

Thọ như chưa kịp hoàn hồn vội chụp lấy cái nón rách đội lên đầu rồi nói:

- Thôi chào chị, để tôi còn đi chờ nước mắm cho bà Tư ở dưới bến cá nữa.

Hương chợt hiểu ý Thọ nên nói theo:

- Ông xích lô chờ một chút. Chưa đưa tiền gì hết trơn lại bỏ đi, đang lu bu nên quên mất tiêu.

Anh chàng đưa thư đen đúa ôm nhôm đi chiếc xe đạp cũng chẳng khác Thọ bao nhiêu. Vì suốt ngày đạp rã giò, co lờ đít, phơi nắng khô cả cái lưng đứng chờ Hương ra lấy thư để được cho ít tiền.

Dúi vào tay anh đưa thư Hương nói nhỏ:

- Lần sau có thư đừng la lớn nữa nghen cha nội. Xong Hương nhét tờ giấy bạc vào túi áo anh đưa thư.

Chẳng nói lời nào anh đưa thư nhe hàm răng vàng khè đóng khói thuốc lá cười nhạt rồi co chân lên bàn đạp đông tuốt. Coi vậy cái anh chàng đưa thư còn khâm khá gấp vạy lần Thọ.

- Hương quay qua Thọ:

Anh chạy tới chỗ ngã tư gần trường học để xe đó rồi đi bộ về nhà em ăn cơm. Trưa rồi! Thôi đừng chạy kiếm cuộc nào nữa, em bao luôn cho anh hết ngày, chịu chưa?

Nghĩ vậy, Thọ vẫn đạp tới chỗ trường học. Ngừng một lát, mà đầu óc chạy loạn xạ từ ngữ của Hương không biết cách nào xoay trở. Vì mới gặp lại nghe Hương nói úp úp, mở mở, Thọ chưa hiểu ý Hương muốn nói gì? Còn đậu xe ở đây ai trông coi. Thời điểm “gạo châu, củi quế”. Nếu lỡ, ai đi bộ mỗi chân thấy xe không có chủ mượn đỡ thì chỉ có nước cạp đất. Hơn nữa, từ ngày đi tù về, vợ Thọ đã tìm cây cao bóng mát mà nương thân. Vì không tin chồng mình sẽ có ngày sống sót trở về. Hai mươi năm tù, ôi gần một phần tư thế kỷ. Dài, dài lắm nên Như đã ngã vào vòng tay của một tên côm trùm từ đó, lúc Thọ vừa bị bắt.

- Cô tên gì?, Người đàn ông hỏi cung.

- Dạ, Dạ, em tên Như, Như nhỏ nhẹ đáp.

- Ở đây không xưng anh với em, tên này làm một hơi.

- Cô phải ghi rõ tên họ, tuổi tác, cha mẹ, con cái và đặc biệt việc làm của chồng cô nữa, rõ chưa?

- Dạ rõ, Như đáp:

- Nên nhớ chính quyền sẽ khoan hồng những ai thành thật khai báo, để còn sớm được đoàn tụ gia đình.

- Thừa anh, em không biết, biết... Nói chưa hết câu Như bị y đưa bàn tay chặn lại.

- Tôi nói với cô là ở đây không được xưng anh em, mà cô phải nói là thừa cán bộ và xưng tôi.

- Dạ, Dạ, Như đáp:

Y cứ đi qua rồi đi lại, nhìn Như từ phía trước ra sau không rời.

Lúc này tiếng sục sùi lẫn tiếng nấc của Như liên tục. Như lấy cái vạt áo của mình chấm bên trái chấm bên phải.

Y không bỏ sót bất cứ một hành động nào của Như. Cặp mắt y sáng lên liếc về vùng trắng ngần của bụng mà Như vừa vén lên hỉ mũi và lau nước mắt.

Một lát, vòng ra sau đặt nhẹ bàn tay vuốt vuốt lưng Như rồi nói:

- Thôi cô đừng khóc nữa vô ích, tôi nghĩ chúng ta còn làm nhiều việc lắm. Chồng cô và đồng bọn tôi đoán tội này từ chung thân đến tử hình.

Nghe đến đây Như càng khóc lớn hơn.

Được trốn, y vuốt liên tục trên cái lưng mảnh mai, rồi nhỏ nhẹ:

- Thôi cô Như về được rồi. Ngày mai đúng giờ này lên đây gặp tôi. Nhớ 10 giờ 30 sáng nhé. Sẵn đây tôi nói cho cô biết, bất cứ người từ gia đình bạn bè hay cán bộ phường, Thị có hỏi, cô không được nói một điều gì nghe

chưa? Vì trong thời gian điều tra vụ án rất lớn lan rộng tới Đà Lạt, Long Khánh, Cà Mau. Cho nên cô kín đáo, tuyệt đối không được tiết lộ một ai.

Như dạ, rồi đứng dậy nói:

- Chào cán bộ em về.

Y có vẻ đắc ý tự nhủ: "Trước sau gì cũng lọt về tay ta.", chạy đâu khỏi nắng. Suốt cả tuần, rồi một tháng trôi qua rỗng rã. Cứ lên lại về chẳng hỏi chẳng rằng, Như thấy có cái gì hơi là lạ về con người này. Không xưng cô hay tôi nữa mà chỉ gọi Như và anh.

Đang ngồi chờ ở cái băng dài quen thuộc cả tháng nay, nơi mà Như không thích chút nào. Bỗng cánh cửa phòng mở rồi khép vội. Y đi nhanh tới mở hai cánh cửa sổ còn lại, rút điều thuốc 555 gắn lên môi. Đi đi lại lại, nói từng tiếng:

- Như, anh muốn nói với Như một việc này rất quan trọng.

- Được cấp trên cho phép phá vụ án, đặt hết trách nhiệm cho anh. Nên ngày mai Như và anh sẽ đi Lâm Đồng trước gặp một số tội phạm để lấy thêm lời khai. Mà chúng ta đóng vai rất đặc biệt, anh sẽ nói sau. Đúng bốn giờ chiều mai Như chuẩn bị ít quần áo đi đường.

Nghe tới đó, Như thấy rụng rời cả tay chân. Miệng cứng đờ nói chẳng ra lời.

- Sao hồi này giờ Như hiểu anh nói gì không?, Y hỏi:

Im lặng khá lâu, Như ngẩng đầu lên hỏi:

- Thưa cán bộ em đi bằng gì và đi với ai?

- Khỏi lo, có người đón em tại nhà. Tuyệt đối phải giữ bí mật, anh tin Như sẽ làm được việc đó. Thôi em về được rồi.

Về đến nhà không thiết tha gì cơm nước, Như ngã vật trên giường khóc nức nở. Thằng con trai lên bảy ngày ngô cứ nhìn Mẹ hỏi:

- Má ơi, Má ơi. Ai đánh Má mà sao Má khóc dữ vậy Má.

Ở nhà dưới bà Hai mẹ chồng Như đi lên đứng cạnh giường từ lúc nào:

- Sao mà khóc dữ vậy con, tội nó có đánh con không? Không chừng có ngày tội nó bắt con luôn, thì lúc đó tao với thằng Tí này chắc chết trước tội bây, bà Hai nói.

Bà Hai thấy con dâu khóc bà cũng không cam lòng, bà kéo tay thằng cháu nội ôm vào mình rồi quàng tay kia ôm đứa con dâu. Cả ba cùng khóc, thằng Tí cũng hùa theo mà rạn ra nước mắt gào to hơn cả Mẹ và Bà Nội, đầu óc lúc này như cuộn chỉ rối. Như đành bế tắc, không còn đường lựa chọn.

Như ngồi dậy vuốt mái tóc bù xù, miệng ngậm cái kẹp vừa vuốt tóc vừa nói:

- Má ơi. Ngày mai họ chở con đi điều tra đối chứng với mấy người bị bắt cùng anh Thọ ở tỉnh khác xa lắm. Má ở nhà rần lo thằng Tí dùm con. Má nhớ đừng nói cho ai biết ghen Má. Con khổ quá Má ơi!

- Má hiểu rồi, má biết mà, má biết có ngày sẽ tới phiên con mà, bà Hai nói.

Bữa cơm trưa nay Như nuốt hết vô, nhìn mâm cơm hai trứng vịt dầm mắm với đĩa rau muống luộc. Hơn hết lúc nào, Như cảm thấy thương bà Mẹ chồng vô cùng và nhìn đứa con trai chan muống nước mắm ăn tự nhiên, tìm gan đau quặn. Như ngồi co quắp lại hai tay đan phía trước lặng im, nước mắt từng giọt nhỏ ướt đầm hai đầu gối.

Có tiếng xe honda dừng trước cửa. Người thanh niên lạ tất máy bước vô đứng gần nơi ba người đang ăn cơm hỏi:

- Thưa chị, có phải đây là nhà của chị Như không?

Như đáp:

- Tôi đây, anh đến đón tôi phải không?

- Dạ, dạ đúng. Thôi chúng ta đi, người thanh niên trả lời.

Như đã chuẩn bị xong, nên quay vô ôm thằng cu Tí hôn lấy hôn để, quay qua bà mẹ chồng cầm tay nói:

- Má. Con đi ghen Má.

- Ồ. Con ráng giữ gìn thanh danh nhà này, đừng sa ngã bất cứ điều gì nghen con. Nếu có gì chắc không bao giờ Má gặp được thằng Thọ chồng con đâu?, Bà Hai thở thở với Như.

Xe chạy qua khỏi thị xã, qua luôn cái thị trấn nhỏ, tới cánh đồng trồng chiếc xe dừng lại. Người thanh niên tắt máy rồi nói với Như:

- Mình chờ ở đây một chút. Lát nữa anh Năm tới chờ chị đi.

Khoảng mười phút sau có chiếc xe honda chạy tới. - Đúng là hắn, Như nghĩ thầm.

Đã hẹn trước địa điểm nên người lái chiếc xe dừng hẳn. Y nói:

- Thôi em về được rồi, coi lo mấy việc anh giao. Nhớ nhé.

- Dạ, người thanh niên đáp, rồi nổ máy quay đầu xe về lại phía thị xã.

Như đứng im, tay cầm cái xách da màu đen nhìn người đàn ông mới tới sau mở sợi dây cao su để cột chung với cái xách của hắn. Y nói:

- Em đưa đây anh cột luôn.

Như thấy vậy cũng đưa cho hắn mà chẳng nói gì.

- Thôi mình đi. Hắn đạp nổ máy, tiếng xe nghe nổ giòn làm lồng ngực Như nghẹt thở. Hắn quay đầu lại nói với Như:

- Mình đi đường xa, em ngồi hai bên cho đỡ mỏi.

Xe chạy suốt đoạn đường và đang hướng về thành phố biển mà vẫn không nghe Như nói một lời. Vô tới thành phố rực sáng đèn, hắn chạy đến một khách sạn có vẻ quen thuộc và rất sang trọng. Có nhà giữ xe riêng biệt.

Tắt máy xe xong, hắn mở dây tay cầm luôn cái xách của Như đi về phía cửa bên hông khách sạn. Vừa thấy hắn và Như anh nhân viên ồ lên:

- Anh Năm ! Mấy tháng nay đi đâu không ghé.

- Hắn cười nhạt rồi hỏi:

- Còn phòng nào như cũ không?

- Dạ có, anh đáp:

Người nhân viên coi bộ quá quen với hắn nên nói nhỏ bên tai:

- Anh Năm! Cô nào nữa đây coi đẹp quá vậy, còn cô gì hôm trước bộ biển rồi hả.

Hắn liền vỗ vai người nhân viên:

- Thôi, chìa khóa đâu? Lẹ lên tụi này còn tắm rửa kiếm cái gì ăn nữa. Đi từ chiều đến giờ đói lắm rồi.

- Dạ , Dạ . Đây anh. À em quên, không phải lầu bốn mà lầu năm, số phòng 266.

- Đi em, hắn nói:

Như bây giờ cứ nghe, làm theo mệnh lệnh, ruột gan đầu óc rối tung. Nàng đứng dậy chậm rãi lê từng bước theo hắn. Anh nhân viên mắt cứ để ý Như không rời, nhìn theo từ phía sau đến lúc cả hai đi khuất qua dãy phòng bên trái lên cầu thang.

Từ lúc gặp lại Hương, đêm nào cũng vậy sau những cuộc xích lô đạp về nhà. Thọ mệt mỏi, rã rời và nhất là những khi trở mình giữa đêm, ê ẩm khó ngủ lại. Đau kinh khủng, vì những trận đòn thù năm xưa chưa khai đủ nên Thọ phải lãnh chịu hậu quả cho đến bây giờ.

Đêm nay, thức giấc nửa chừng bốn bề im lảng. Một vài tiếng chó sủa văng vẳng từ xa. Thọ ngồi dậy tìm đôi dép xỏ vô bước nhẹ tới chỗ thằng con trai đang nằm cong queo trên cái chõng tre cũ kỹ của bà Hai để lại, đứng nhìn rồi với lấy cái mền đắp cho con. Lắc đầu, quay về tựa lưng đầu giường.

Gà trống nuôi con vậy mà đã gần một năm. Bà Hai, mẹ Thọ từ ngày đưa con dâu đi tìm bến đỗ, bà Hai cũng buồn bã đi về ở với đứa con gái út. Dù thương thằng cháu nội đứt ruột, nhưng bà không muốn thấy mặt Như, vì lúc ấy Như đã có một đứa con gái với gã cán bộ cóm trùn.

Người đi tiếp tục cứ ra đi. Hương âm thầm tìm nơi bắt mối thật chắc chắn, để cùng cha con Thọ thoát khỏi cảnh túng quẫn trong thời "gạo châu củi quế".

Thọ và Hương gặp nhau mỗi ngày trong những lần chờ đi chợ. Hôm nay khi Thọ chờ về gần tới nhà, Hương ngược ra sau nhìn Thọ nói:

- Tí nữa anh nhớ ra sau hè chờ dùm em mấy thứ này cho bà Huyện nhen.

- Ở cái gì cũng được, Thọ đáp.

Tình cảm hai người mỗi ngày mỗi gần gũi nhau, nhiều khi vui vẻ chung bữa cơm đôi lúc còn tâm sự trên chiếc xích lô cà tàng vòng vòng ven biển.

Tiệm uốn tóc của Hương, nói đúng hơn là nhà vì gian trước dành nơi làm tóc, còn phía sau rộng lắm. Xách giỏ đồ ăn vô nhà, xong Thọ theo chân Hương ra nơi cất mấy thùng mỹ phẩm làm tóc mà Hương mới mua về trong một chuyến hàng ở Sài Gòn đêm hôm qua.

- Anh Thọ, bán hết lô hàng này là mình có đủ để tính chuyện đó anh.

- Hương ập úng nói:

- Anh cứ chờ xuống nhà Bà Huyện trong ngày nay hay mai gì cũng được miễn sao xong càng sớm càng tốt.

- Chuyện gì! Thọ hỏi lại:

- Ờ, ờ thì chuyện, "Ra giêng anh cưới em". Hương vừa nhìn Thọ cười cười.

Thọ chẳng hiểu gì cứ đờ người ra nhìn Hương. Vừa khom lưng kéo thùng ra khỏi tấm bạt che. Thọ lẩm nhẩm:

- Tháng Ba gần hết mà còn ra giêng với giéc. Đầu óc Thọ chẳng biết đâu mà mò.

Chất hàng xong, Thọ quay xe đẩy trông có vẻ nặng nề. Khi vòng trón bắt đầu nhẹ trên đường, Thọ lí nhí hát "Ra giêng anh cưới em".

Bất ngờ có hai tên quản lý thị trường hay thuế vụ gì đó lái chiếc Honda 67 chạy tới ép sát chiếc xích lô.

- Tấp vào đây!, tên ngồi sau quát.

Thọ cố tình đạp rán thêm ít vòng, hấn liền co đạp cái cần để chân vô lẽ đường. Thấy vậy, Thọ kéo thắng tay cho xe dừng. Cũng tên ngồi sau bước xuống hùng hổ:

- Đ. M. Ngoan cố hả! Chờ hàng lậu còn cà chớn.

Thọ vẫn ngồi trên xe nói:

- Tụi bây làm cái trò khỉ gì vậy. Muốn bắt theo tao chờ tới nơi mà bắt.

Tên lái xe hồi nãy giờ im lặng, bước đến gác một chân lên thùng hàng hỏi:

- Hàng gì trong này?. Chờ đi đâu, cho ai ?.

Thọ thấy không cần thiết phải nói chuyện với hai thằng nhãi con, vì lúc ở nhà Hương đã dặn kỹ Thọ: - Nếu có ai chặn hỏi, anh cứ nói của chị Tám Huyện là xong.

Nhưng bây giờ hai thằng giặc này làm khó và căng quá. Những người qua lại hiếu kỳ đứng xem mỗi lúc càng đông. Hai tên thuế vụ mặt càng vênh vào đi qua đi lại, trong bụng nghĩ trưa nay trúng mánh.

Thọ bước xuống tính nói cái gì đó, nghĩ sao lại leo lên ngồi trên yên xe mà nói lớn cho mấy người xung quanh và hai thằng nhãi:

- Tụi bây lấy hết xuống đi! Chiều nay hai đứa mày phải tự chờ tới tận nhà cho người ta nghe chưa! Rồi lúc đó về nhà đuổi gà cho vợ đừng hối hận.

Thọ tiếp:

- Bắt đi, dất luôn chiếc xích lô này nữa, tao cóc cần.

Hai thằng nhìn nhau, rồi tên lái xe hỏi Thọ hạ giọng:

- Phải hàng này của chị Tám không anh?

Thọ đáp:

- Nếu không thì sao? Nếu phải thì sao? Khởi nêu tên.

Hai gương mặt biến sắc và nổi lo rõ nét, thấy thế chùn bước của thằng này nên Thọ nói luôn:

- Thôi, sẵn có hai đứa ở đây hộ tổng để Tao chở về tận nhà, khỏi mất công mấy thằng khác chặn đường nữa. Trưa rồi, để tao còn com nước chớ.

- Anh đừng nói gì với chị Tám nhé, tui tui biết rồi, một tên nói.

Lúc này Thọ không đẩy xe như ở nhà Hương mà lên tiếng:

- Hai chú đẩy cho có trốn, tui đạp.

Qua khỏi ngã tư, Thọ ngoái cổ nhìn lại chẳng thấy hai thằng nhãi, biến đi tự lúc nào, khoái quá! Thọ nhếch miệng cười rồi hát lí rí " Ra giêng anh cưới em " .

Mười ngày đêm trên chiếc ghe chứa gần bảy chục con người ta. Già cả lớn bé tấp vào một hòn đảo nhỏ của Phi Luật Tân trong đó có Thọ, Hương và ba thằng con của hai người, con anh, con em, và... con chúng ta (?).

Chân thấp chân cao bước lên đảo, mọi người té nhào. Có người ngồi một chỗ không đứng dậy được. Dân chúng trong làng thấy có ghe lạ là biết ghe từ đâu đến, nên lên tiếng:

- Em tên gì? Anh tên gì?... Làm nhiều người ngạc nhiên cứ nhìn nhau vì mừng vì đã đến được bến bờ tự do.

Thọ nói với thằng Thông con trai Thọ:

- Con và hai anh dắt nhau vô mấy cây dừa ngồi, tí nữa ba vô sau.

- Dạ, thằng con đáp:

- Thọ lấy tay Hương quàng qua cổ mình rồi nói:

- Em cố gắng đứng dậy anh dìu vô trong kia nghỉ cho mát. Lúc này ai cũng tìm nơi bóng râm. Thọ và Hương đi xa khoảng cách của mọi người mà nghỉ.

Thọ ngồi xuống duỗi hai chân thẳng ra rồi đỡ nhẹ đầu Hương gối trên đùi mình.

- Bao nylon đựng giấy tờ đâu anh?, Hương hỏi.

- Chết! Lúc lên bờ mừng quá, không biết thằng Tí có cầm theo hay vớt ở đâu thì chết. Anh loay hoay lo cho em mà quên mất, Thọ đáp.

Vừa lúc đó ba đứa chạy về phía hai người. Thằng lớn nhất là Lư, thằng giữa là Lạc con của Hương. Còn thằng nhỏ là Thông con của Thọ.

Thấy Mẹ đang gối đầu trên đùi của Thọ, ba thằng chột đứng lại rồi nhìn nhau. Thọ lên tiếng:

- Tụi con lại đây. Ngồi xuống cậu muốn nói chuyện này với hai con và Thông luôn.

Ba đứa vừa ngồi, thì Hương hỏi trông mà mắt thì nhắm nghiền:

- Bao nylon giấy tờ mẹ đưa đứa nào giữ.?

Câu hỏi làm Lư và Lạc ngớ ra vì đâu biết giấy tờ gì. Nhưng Hương muốn nhấn mạnh từ mẹ ngay giây phút này để Thọ bắt đầu câu chuyện mà hai người đã bàn tính gần cả năm nay.

- Dạ. Con giữ đây, Thông đáp.

Thọ nhấp miếng nước lọc mà lúc nãy mấy người dân Phi tốt bụng cho được, rồi chậm rãi nói :

- Thoát được cảnh cùng cực, hoàn toàn không một chút tương lai cho các con. Từ đây chúng ta là một gia đình. Nên cậu muốn nói rõ cho tụi con biết những ý định sắp tới gia đình phải làm gì? Nếu không thì cả nhà chết khô ở cái xứ ngàn đảo này. Ba của tụi con bây giờ giàu có và thành công ở Mỹ, nhưng từ chối bảo lãnh. Vì Ba tụi con đã có vợ khác, lấy tên Mẹ con mà đặt cho người vợ bây giờ, kể cả tụi con cũng vô thừa nhận. Còn thằng Thông thì mẹ chết lâu rồi. Sẵn đây, Cậu muốn nhắc nhở ngay từ bây giờ tụi con coi nhau như anh em ruột và đừng để ai biết. Từ nay cách xưng hô cũng vậy rất cẩn thận, phải gọi là Ba Mẹ khi có phái đoàn tiếp kiến hay những người xung quanh. Kể cả thằng Thông không còn gọi Di nữa mà con phải xưng bằng mẹ. Vì Cậu đã mang giấy tờ chứng minh mình là một gia đình hoàn hảo. Hy vọng ơn trên sẽ phù hộ mau được định cư nước thứ ba. Tương lai là ở ba anh em tụi con. Tụi con nghe Cậu, ờ, nghe ba nói có hiểu không?

Lư thằng con lớn của Hương lên tiếng:

- Thừa cậu, mẹ. Anh em con biết chuyện này lâu rồi, từ khi cậu và mẹ còn bên nhà. Vì tụi con nghe cậu, mẹ bàn bạc mấy lần ở nhà dưới.

- Nghe vậy, Hương đỡ tay trên đùi Thọ ngồi dậy vỗ mệm mội nói:

- Lư, Lạc nghe mẹ nói là ai có hỏi thì rần nhớ tên của mẹ là Như ghen con.

Cả ba thằng đều cùng lên tiếng:

- Dạ.

Mặt trời cuối tháng tư trên đất Phi nóng như lửa lò nung bánh trắng, hừng hực tấp vào da thịt mỗi người rất khó chịu, cho nên dân tộc chính gốc chẳng ai có nước da sáng sủa.

Từ xa có những ánh đèn pha rọi về phía họ. Mọi người vui mừng hẳn lên. Quả thật đoàn xe của Cao Ủy Tị Nạn đến đón. Họ điễm danh sách, từng người lên xe. Chạy khoảng nửa tiếng đồng hồ, đoàn xe dừng lại gần một hải cảng nhỏ, có chiếc phà khá lớn đã đợi sẵn. Tiếng ồn ào chen lấn, tiếng la khóc của những đứa trẻ đang khát sữa, đói bụng. Anh nhân viên sở di trú nói tiếng Việt phải cầm loa yêu cầu họ giữ trật tự.

Khi tất cả đã lên phà ổn định, nhân viên ICM (Tổ chức di trú quốc tế) ghi tên tuổi từng người. Khi họ đến chỗ Thọ và Hương nghỉ, Thọ vội ngồi dậy chào anh nhân viên trẻ rồi nói:

- Gia đình tôi tổng cộng năm người, hai vợ chồng và ba đứa con.

Ghi xong anh ấy phân phát một túi đồ ăn lớn, rồi ghi tiếp những người bên. Coi như bước đầu hoàn tất thủ tục một gia đình hợp lệ. Sau ba tuần ở trại chuyển tiếp Manila, gia đình Thọ được Cao Ủy đưa về một hòn đảo lớn nằm ở phía nam của Phi Luật Tân.

Trại tạm cư có tên gọi là P.F.A.C. Palawan, trong thời gian cao điểm người ra đi, Trên mười hai ngàn người đang chui rúc trong khuôn khổ không mấy rộng rãi, trăm bề thiếu thốn. Ngay ngày hôm sau, Hương vội vã tìm những người thân quen đồng hương để họ hướng dẫn đi gửi thư, điện tín. Vì cả tháng nay Hương và Thọ chưa muốn cho ai biết. Sinh hoạt ở trại vẫn bình thường, đi lãnh lương thực, đi lấy nước có ba thằng con lo.

Vậy mà bốn tháng trôi qua, cái đảo nằm trên chảo lửa rang khô từng con người đang chờ đợi, mong mỗi ngày định cư từng giờ từng phút. Nhìn đi, nhưng nhìn lại thì còn rất nhiều người đã ở đây từ bảy đến tám năm, sống lâu lên lão làng, thuộc diện “Trồng Dừa”.

Chiều chiều, Thọ và Hương tay trong tay cùng nhau tản bộ ra bờ biển hóng gió, ngồi nhìn về quê hương ở cuối chân mây, chỉ cách bờ Thái Bình Dương mà cả hai đều nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại. Đang ngồi dựa vào nhau dưới bóng dừa để nghe ban thư tín đọc thư mỗi chiều lúc năm giờ. Lắng nghe được nửa chừng thì im bật. Bỗng tiếng loa phát lại của ban truyền thông loan báo:

- Đồng bào có tên dưới đây ngay bây giờ đến ban truyền thông có người cần gặp.

Thọ - Hương ngạc nhiên khi nghe gọi tên mình, đang phân vân nghĩ coi ai muốn gặp thì từ xa, Lưu thằng con lớn chạy ra bờ biển, vì nó biết hai người giờ này thường hay dạo biển. Nó thở hển hển nói:

- Mẹ! Ba qua thăm mình.

- Thiệt hả?

- Dạ!

Nó cầm đầu chạy về chỗ sân bóng rổ với thằng Lạc và Thông đứng đợi.

- Anh Hai! Anh có gặp mẹ với cậu không?, Thằng Lạc hỏi.

- Có! Có! Đang lên sau kia.

Hương, Thọ và ba đứa đi gần tới cửa ban truyền thông, bỗng Hương giật mình.

- Như! Như! Anh đây. Anh đây.

Cả năm người nhìn nhau hiểu ý với tiếng kêu vừa rồi. Riêng Thọ và Hương thì khoái lắm. Vì những lá thư gửi cho Luân đã được Thọ cân nhắc kỹ lưỡng. Nhìn vậy nhưng bên trong Luân không ít tái tê, rần giữ nét mặt vui, nhất là gặp lại hai thằng con bao năm xa cách giờ nhận không ra.

Sau cái bắt tay chào hỏi và cái ôm kiểu Mỹ. Luân hỏi:

- Thọ khỏe không?

- Bình thường, Thọ đáp.

Luân quay sang Hương ôm thêm lần nữa.

- Em! Em khỏe không?

Chưa đợi Hương trả lời. Luân nói:

- Thôi, có gì cả nhà mình ra phố ăn tối chơi rồi nói chuyện luôn, OK?

Lúc này Thọ có vẻ không mấy hưởng ứng, thấy vậy nên Luân hỏi:

- Sao Thọ đi chứ, còn chân chừ gì nữa Thọ!

Thấy Thọ không trả lời Hương nói nhỏ:

- Anh Thọ! Anh không đi, em cũng ở lại.

Nhưng Luân nhanh nhẩu níu kéo với những lời mời mọc mà ít ai có thể từ chối.

Thế là cả sáu người cùng đi ra cổng để đón xe. Vừa ra tới nơi Luân móc túi cho anh chàng lính Phi gác cổng gói thuốc lá. Làm anh ta gật đầu lia lịa.

Thọ, Hương và Thông đi một chiếc, còn ba cha con Luân, Lưu và Lạc đi một chiếc. Họ hướng về khách sạn rất sang trọng nằm ở sau lưng phi trường cách trại tị nạn chừng ba cây số.

Khi xuống xe Thọ trả tiền xong, Thọ quay sang ôm hai thằng Lưu và Lạc thật là lâu. Luân nói nhỏ với hai con:

- Ba có lỗi! hai đứa tha lỗi cho ba ghen con .

Người tiếp viên khách sạn chẳng muốn tiếp họ ngoài Luân. Vì Luân trông có vẻ ngoại quốc, bảnh bao. Khác hẳn với lối ăn mặc của người tị nạn và dân bản xứ.

Khi tất cả được mời ngồi vào cái bàn lớn ở góc trong cùng. Thằng Thông không biết vô tình hay cố ý mà tự nhiên ngồi cạnh Hương, còn bên phải là Thọ. Luân kéo ghế ngồi cạnh Thọ, lúc này trên bàn thức ăn được dọn ra. Và họ bắt đầu ăn một bữa ăn quá thịnh soạn, có nằm mơ cũng không thấy.

Ăn uống no nê, ba thằng đứng dậy đi ra ngoài ngắm cảnh hồ cá nước phun, để người lớn nói chuyện. Vì lúc ngồi trên xe ra khách sạn, Luân đã dặn dò Lưu và Lạc như vậy.

Đợi ba đứa đi hẳn ra ngoài Luân lên tiếng :

- Sờ dĩ hôm nay mình qua đây là bàn riêng với Thọ việc giấy tờ làm như thế nào sao cho hợp lệ. Để mai mốt còn khai với phái đoàn nữa. Và sẵn dịp thăm lại vợ con luôn. Lâu lắm, mười ba năm rồi mới gặp lại. Chưa dừng ở đó, Luân nói tiếp.

- Hương! Em tha lỗi cho anh, em còn giận anh sao. Vì, vì...

- Im đi, Hương nào? Ở đây không có ai tên Hương hết. Hương ở bên Cali, bên Mỹ. Còn tui là Như có biết không?, Hương bốp chát ngắt lời.

Bao nhiêu uất ức Hương chỉ ngấn gọn chừng đó. Bao nhiêu lá thư gửi qua Mỹ trước đây Hương đã trình bày hết rồi.

Thọ thấy Hương lớn tiếng bèn nhỏ nhẹ:

- Thôi Hương, từ từ mình nói chuyện. Đừng lớn tiếng những người xung quanh nhìn kìa.

- Bỗng nhiên Luân lên tiếng:

- Chuyện lỡ rồi, nên anh mới qua đây dặn dò trong vấn đề giấy tờ. Sai một li đi một dặm. Nếu có bề gì thì khổ lắm.

Vừa nghe Luân nói, Thọ đoán được phần nào. Nên Thọ lên tiếng:

- Hay là Luân muốn dặn Hương bây giờ phải lấy tên Như vợ cũ của mình chứ gì.

- Đúng vậy! Thọ thấy sao?, Luân đáp.

Hương nghe hai người bàn tính, rồi lên tiếng:

- Tôi đã khai với Cao Ủy Tị Nạn về anh ngay giây phút đầu đặt chân lên đảo, bây giờ gạo đã thành com, tôi nghĩ anh nên về lo, lo cho...

Nói tới đây tự nhiên Hương chóng mặt, muốn ói. Hai tay ôm lấy đầu ngồi xuống khóc, con tức trỗi dậy Hương gay gắt lên án Luân:

- Đừng bao giờ gọi tôi là Hương nữa có được không? Thà anh, anh chết ở đâu khuất mắt. Nỗi uất ức làm Hương ghen ngào nói không thành câu. Thấy Hương như vậy, Thọ đứng dậy đỡ, vừa lúc đó Luân cũng đứng bên cạnh Hương. Luân lên tiếng gọi cô tiếp viên, và nhờ cô ấy diu Hương vô phòng vệ sinh.

Khi cô tiếp viên và Hương vừa đi qua dãy ngăn chia phòng ăn ở ngoài, thì Luân chồm người tới Thọ mà nói:

- Thọ! Đ.M. Tại sao mày lấy vợ tao.

Quá bất ngờ câu hỏi của Luân. Thọ bình tĩnh đáp:

- Luân! Mày nghĩ sao khi mày hỏi tao như vậy. Ai đã bỏ rơi ba mẹ con Hương ở lại. Sống trong sự chờ đợi của người chồng, người cha đang giàu sang, hưởng thụ mà không có cách gì để được đoàn tụ. Tao không có được cái điểm phúc như mày, lắm bạc nhiều tiền từ Mỹ qua bên này gặp tao để nói có một từ "Đ.M." cho hả giận.

Luân nghe Thọ làm một hơi tức muốn trào máu, mặt đỏ gay chuẩn bị lên tiếng thì thấy Hương từ phòng vệ sinh đi ra, làm Thọ và Luân im bật. không ai nói với ai lời nào. Nếu trên bàn ăn này, hỏi nãy giờ Thọ và Luân là hai người đàn bà thì chắc chắn xảy ra lớn chuyện. Nhưng đằng này, hai người đàn ông kia đã một thời là bạn, bạn từ trung học, bạn lính và cuối cùng là bạn tù. Ngồi lại bàn, Hương thấy có vẻ không được tự nhiên, bèn lên tiếng:

- Thôi mình về anh Thọ, 9 giờ hơn rồi, người ta đóng cổng đó.

- Không! Không! Anh cho tiền thằng lính gác cổng hỏi chiều rồi đừng lo. Luân vội lên tiếng. Anh còn dặn nó mình ở chơi ngày mai về cũng được.

Thọ lấy chân mình khều nhẹ Hương nói:

- Tụi tao phải về, vì lẽ Cao Ủy đi kiểm soát mà thiếu người thì lớn chuyện, còn hai đứa, thằng Lưu và thằng Lạc có ở chơi với mày thì ở.

Tức quá không biết làm sao, Luân gằn từng tiếng:

- Thọ! Mày có biết Hương là vợ tao không, mày hiểu chứ!

- BIẾT! Hương vợ của mày bên Mỹ, mới được mày đưa về lại Phi thăm gia đình. Tao còn biết Hương vợ mày hiện ở Manila nữa. Còn đây là Như, như mày đã bàn tính và nói với tụi này từ chiều...

Hương đứng dậy đi thẳng ra ngoài sân tìm con. Không thấy ở trước, Hương vòng ra sau cũng không thấy. Hương quay lại hỏi người nhân viên gác cổng có thấy ba đứa đi dạo ở ngoài không? Anh nhân viên đáp:

- I saw them went back that way. Tay anh chỉ về hướng trại.

- Ô! Thank you very much, Hương đáp.

Hương biết tụi nó đã về, vì tụi nó lớn rồi. Hơn nữa đi qua lại đoạn này rành lắm, nên Hương bớt lo.

Mở cửa bước vô, Hương nói lớn:

- Con về hết rồi, thôi mình cũng đi luôn.

Thọ đứng dậy nói:

- Thôi có gì mai vô trại chơi nói chuyện nhiều hơn. Tụi tao về.

Còn lại một mình ngồi dựa ngã ra sau, nhìn lên trần nhà mà thấy thật thấp như muốn đè sập tất cả những gì xung quanh. Bây giờ, mọi người thân quen ruột thịt cũng xa lánh. Luân nhìn ra cửa thấy chiếc xe hơi chiều nổ máy chạy lại đón khách cũ. Thọ và Hương cùng bước lên xe, anh tài xế vô số, ấn nhẹ tay ga cho chiếc xe từ từ lăn bánh. Lòng Luân như thất lại và chàng tự nghĩ, nếu ngày ấy đừng gặp và lấy Emily thì ngày nay đâu có màn bi kịch này, và trần nhà đâu thật thấp!!

Mỗi người có một cái tên, muốn giữ, nhưng rồi phải đổi như người ta đã " ĐỔI TÊN CHO NGƯỜI ". Như đổi những cuộc tình.

SanJose- 03/2008

Đặng Nguyên